

Konkurs „Poeci dzieciom”

WIERSZE PATRIOTYCZNE

Czesław Janczarski

WSZYSCY KOCHAMY NASZĄ STOLICĘ

Wszyscy kochamy naszą Stolicę,
stare ulice, nowe ulice.
Mosty nad rzeką i fale Wisły,
statek na fali i piach złocisty.

Szerokie place, parki zielone
i tramwajowy srebrzysty dzwonek.
Stado gołębi, co chmurą białą
nad ulicami szybuje śmiało.

I każdy kamień, drzewo i trawę...
Wszyscy kochamy naszą Warszawę!
Stolica Polski, piękna Warszawa,
to nasza duma, to nasza sława.

W walce o wolność zawsze najpierwsza,
a wiemy o tym z książki i wiersza,
i z opowiadań ojca i mamy.
Wszyscy stolicę naszą kochamy!

Czesław Janczarski

WAWEL

Należy kochać
stare kamienie,
bo jest w nich
dawnych czasów wspomnienie –
szlachetnych czynów,
męstwa i sławy.
Dlatego Kocham kamienny Wawel.
Tu przed wiekami
smok żył potężny.
Zuch szewczyk Skuba
smoka zwyciężył.
Tu przed Tataram
bronił się Kraków.
Stąd szedł Jagiełło
gromić Krzyżaków.
Tu bije dzwonu
spizowe serce.
Tu są pamiątki
nasze najszczęśliwsze.
Gdy wiatr rozwieje
mgły ponad Wisłą,
wawelskie wieże
w słońcu rozbłysną,
kamienne mury –
czerwone,
szare
jak Polska trwałe,
jak Polska stare.

Czesław Janczarski

HEJNAŁ MARIACKI

Melodię tę znamy na pamięć,
codziennie, codziennie
przylatuje do nas jak ptak,
trzeпоce srebrnymi skrzydłami
i mówi do nas tak:

„Lecę z Wieży Mariackiej –
ta sama od wieków, od lat
nuta ze złotej trąbki strażackiej
w daleki lecę świat”.

Nuta się naraz urywa –
czy trębaczowi tchu brak?
Jakiś niepokój się wkrada,
cisza jest jakaś dziwna,
nie wiemy, czego to znak.

„Gdy przed wiekami Tatarzy
stanęli u miejskich wrót,
na alarm zatrąbił nagle,
młodziutki trębacz odważny
i śpiący zbudził gród.

Świsnęła tatarska strzała,
spadł z drzewa złoty liść,
zginął młodziutki trębacz,
nuta się naraz urwała –
i tak brzmi hejnał do dziś”.

Czesław Janczarski

CO TO JEST POLSKA?

Co to jest Polska? –
spytał Jaś w przedszkolu.

Polska to wieś i las,
i zboże w polu.

I szosa, którą pędzi
do miasta autobus,
i samolot, co leci
wysoko nad tobą.

Polska - to miasto,
strumień i rzeka,
i komin fabryczny,
co dymi z daleka,

a nawet obłoki,
gdy nad nami mkną.

Polska to jest także
twój rodzinny dom.

A przedszkole?-

Tak - i przedszkole,
i róża w ogrodzie,
i książka na stole.

Czesław Janczarski

WARSZAWSKIE SERCE

Niejedną piosenkę
znam o Warszawie
i wiersz niejeden
umiem na pamięć.

Wiem, że to nasza
piękna Stolica,
że pod mostami
płynie tam Wisła.

Wiem, że jest sławna
i bohaterska,
że słyną z męstwa
warszawskie serca.

Że się buduje,
że się rozrasta,
że od neonów
noc tam jest jasna.

Gdy mówię wierszyk,
gdy śpiewam piosnkę –
tobie, Warszawo,
dar ten przynoszę.
Słowa serdeczne,
słowa najszczerze...
Chyba mam także
warszawskie serce!

Czesław Janczarski

PIĘKNA JEST NASZA ZIEMIA

Piękna jest nasza ziemia
przejrzysty nad nią błękit.
Piękna jest nasza mowa
i pieśni i piosenki.

Piękna jest nasza Wisła
Od gór dalekich do morza.
Piękne są nasze dęby,
topole, sosny i brzozy

I piękna jest Warszawa
w blasku neonów i okien,
i szybki lot odrzutowca,
co ginie pod obłokiem.

Piękna jest nasza szkoła
i piękna zieleń boiska.
Strumień jest piękny i łąka
i zboża fala złocista.

Piękny jest Biały Orzeł.
Piękna jest biel i czerwień.
Piękna nasza Ojczyzno
kochać będziemy cię wiernie.

Czesław Janczarski

WISŁA

Wisła błękitna,
szara Wisła,
najmilsza rzeka,
i najbliższa.
Płynęła tutaj
przed wiekami
i zawsze jest tu
wiernie
z nami.

Owija wstęgą
Kraków sławny
i płynie,
płynie
do Warszawy.

W Gdańsku
na Wisłę morze czeka
spiesz tam Wisła
polska rzeka.
Wisła błękitna,
szara Wisła,
najmilsza jest mi
i najbliższa.

I zawsze -
gdy o Polsce myślę -
myśli jak mewy
są przy Wiśle.

Władysław Bełza

KATECHIZM POLSKIEGO DZIECKA

- Kto ty jesteś?
- Polak mały.
- Jaki znak twój?
- Orzeł biały.
- Gdzie ty mieszkasz?
- Między swemi.
- W jakim kraju?
- W polskiej ziemi.
- Czem ta ziemia?
- Mą ojczyzną.
- Czem zdobyta?
- Krwią i blizną.
- Czy ją kochasz?
- Kocham szczerze.
- A w co wierzysz?
- W Polskę wierzę.
- Coś ty dla niej?
- Wdzięczne dziecię.
- Coś jej winien?
- Oddać życie.

Władysław Bełza

ZIEMIA RODZINNA

Całym mym sercem, duszą niewinną
Kocham tę świętą ziemię rodzinną,
Na której moja kołyska stała
I której dawna karmi mnie chwałą.
Kocham te barwne kwiaty na łące,
Kocham te łany kłosem szumiące,
Które mnie żywią, które mnie stroją
I które zdobią Ojczyznę moją.
Kocham te góry, lasy i gaje,
Potężne rzeki, ciche ruczaje;
Krew, w tych potokach, w wodzie u źródła
Ty się przeglądasz Ojczyzno moja,
Krwia użyźniona, we łzach skąpana,
Tak dla nas droga i tak kochana!

Władysław Bełza

KIM TEŻ JA BĘDĘ?

Nieraz, gdy sobie
W kątku usiądę,
To myślę o tym,
Kim też ja będę?

Trudno się zawsze,
Trzymać mamusi,
Bo każdy człowiek,
Sobą być musi.

Więc może będę
Dzielnym ułanem,
Lub w cichej wiosce,
Skromnym kapłanem.

Może też inną
Pójdę kolejką:
Będę malarzem,
Jak nasz Matejko.

A może sobie
I to zdobędę,
Że ziemię ojców
Uprawiać będę.

Lecz jakimkolwiek,
Iść będę szlakiem:
Zawsze zostanę,
Dobrym Polakiem!

Julian Tuwim

WARSZAWA

Jaka wielka jest Warszawa!
Ile domów, ile ludzi!
Ile dumy i radości
W sercach nam stolica budzi!
Ile ulic, szkół, ogrodów,
Placów, sklepów, ruchu, gwaru,
Kin, teatrów, samochodów
I spacerów i obszaru!
Aż się stara Wisła cieszy,
Że stolica tak urosła,
Bo pamięta ją małą,
A dziś taka jest dorosła.

Wanda Chotomska

TWÓJ DOM

Jest w każdym naszym słowie,
a słowa są najprostsze –
chleb, mama, dom gościnny
i Wisła, i Mazowsze.

I jest w czerwieni maków,
i w białych kwiatach wiśni,
w piosenkach wszystkich ptaków
i w każdej naszej myśli.

W mazurku szopenowskim
i w czarnym węglu Śląska,
i tu, gdzie serce mówi,
że to jest właśnie Polska.

Barbara Paluchowa

PRZYGODA WISŁY

Spod Baraniej Góry źródłem wytrysnęła.

Z pluskiem w dół skoczyła, pola ominęła
szafirowe od chabrów, od maków.

Wsie, osady mijała, aż tu nagle Kraków –
gród wzniesiony na wzgórzu w dali zobaczyła.

– Jaki piękny! – w zachwycie ku miastu skręciła
do baszt, murów i wież słońcem wyłaczanych.

– Czy mnie wpuścisz do środka,
czy otworzysz bramy?

Ale Kraków odmówił głosem niewzruszonym:

– Mogłabyś mi zatopić ulice i domy.

Zbyt wielkim nieszczęściem jest dla ludzi powódź,
więc się śliczna Wisło z mą odmową pogódź.

Od bram moich ośmiu trzymaj się z daleka.

Spływaj i czym prędzej do morza uciekaj.

Wisła łzę uroniła, cichutko westchnęła:

– Czy naprawdę, Krakowie, chcesz, bym odpłynęła?

Kocham cię, lecz jeśli taka wola Boża

co mam zrobić? Popłynę i wpadnę do morza.

Na szczęście nie cała spod bram się oddalam,
abyś się ukochany przeglądał w mych falach.

Przyjedźcie do Krakowa, sami zobaczycie
w spokojnym nurcie Wisły Wawelu odbicie.

Katarzyna Grochowska

PYTASZ - CO TO JEST POLSKA?

Trudne pytanie,
ale postaram się
odpowiedzieć na nie.
Polska- to morskie fale.
To piasek plaży,
wydmy pustyni,
słońce co praży.
Polska – to łąki, pola,
bory i lasy.
Puszcze nieprzebyte,
co pamiętają dawne czasy.
Polska - to strumyki,
rzeki, jeziora.
Cztery pory roku,
a każda inna pora.
Polska – to pagórki,
góry i ich szczyty.
Równiny, niziny,
zadziwiających roślin byty.
Polska- to wiatr i wichury,
Chmury pełne deszczu,
śniegu, lodowego gradu.

Katarzyna Ziętał

SYMBOLE NARODOWE

Każde państwo – i duże, i małe, jak zapewne wiecie,
ma trzy symbole dobrze znane w świecie.

My, Polacy nasze symbole bardzo dobrze znamy,
i teraz po kolei je wszystkie wymieniamy.

Hymn państwowy, godło Polski i ojczysta flaga –
na nich skupi się w tym wierszu nasza cała uwaga.

Kiedy obchodzimy narodowe święta,
powiewa na wietrze flaga rozwinięta.
Każde polskie dziecko doskonale ją zna,
i wie, że flaga Polski dwa kolory ma.
Na dole kolor czerwony, a na górze biały,
te kolory nadzieję żołnierzom dawały,
kiedy w odległych czasach walczyły wojska,
o to, aby wolna mogła być Polska.

Wie też każdy Polak – i duży, i mały,
że naszym godłem jest orzeł biały.
Skrzydła szeroko ma rozłożone,
na tle czerwonym, w złotej koronie.
Możemy zobaczyć ten symbol wszędzie –
w przedszkolu, szkole i każdym urzędzie.

A jeśli kiedyś zapytasz się tak –
dlaczego naszym godłem jest ten biały ptak?
To posłuchaj legendy starej o braciach trzech,
których imiona brzmiały: Lech, Rus i Czech.
Oni po całym świecie wędrowali,
i miejsca dla siebie wciąż szukali.
Pewnego dnia na polanie ujrzeni dąb wspaniały,
wśród gałęzi gniazdo miał orzeł biały.
Lech zdecydował, że tu pozostanie,
i osadę Gnieznom zwaną założył na polanie.
A przepiękny orzeł, ten wielki, biały ptak
został wybrany jako godło i nasz polski znak.

Hymn narodowy to pieśń pełna powagi,
jej słowa od zawsze dodają Polakom odwagi.
Bo „Mazurek Dąbrowskiego” żołnierze śpiewali,
gdy walczyli o nasz kraj i wolność zdobywali.
Kiedy hymn państwowy śpiewamy,
to swoją postawą szacunek wyrażamy.

Te symbole narodowe są pełne powagi,
każdemu Polakowi dodają wiary i odwagi.
Wszyscy od dzieciństwa już je dobrze znamy,
i całym sercem nasz kraj – Polskę kochamy!
Bo każdy przecież to przyzna-
piękna jest nasza Ojczyzna!

Konstanty Ildefons Gałczyński

WIELKA RADOŚĆ W WARSZAWIE

Dziennikarze gazetom,
a gołębiom gołębie,
kolejarze poetom,
chmury chmurom na niebie;

wiatr wiatrowi na ucho,
kwiaty kwiatom na trawie
i już wszystkim wiadomo,
co się stado w Warszawie:

Wielka radość w Warszawie,
bo Starówka znów stoi,
człowiek oczom nie wierzy,
istny cud, drodzy moi;

wszystko takie jak dawniej:
dachy, rynek i księżyc,
tylko jeszcze barwniejsze,
tylko jeszcze piękniejsze.

Tadeusz Kubiak

TU WSZĘDZIE POLSKA

Tu, gdzie jest dom nasz, twój i mój,
gdzie lasy są i rzeki nasze,
gdzie każdy ojciec szedł na bój,
gdzie Biały Orzeł na sztandarze.
Gdzie w Gdańsku Neptun łśni trójzębem,
gdzie nad Krakowem dźwięczy hejnał,
gdzie wolna droga wiedzie w zboże,
gdzie chwiejna trzcina na jeziorze.
Tyś się tu rodził, ojciec i wuj,
tu się rodziła twoja matka.
Dziad orał ziemię, wdychał kurz,
a jego dom to nędzna chatka.
Gdzie klucz żurawi nad łąkami,
gdzie Mysia Wieża ponad Gopłem,
w Szczecinie biały transatlantyk,
w morzu stalowy, czujny okręt.
Gdzie wiosną słowik w krzakach gęstych,
jesienią rżyska snute dymem,
gdzie latem słońce nad Bałtykiem,
a zimą świerszcze za kominem.
Gdzie dom poety w Czarnolesie,
gdzie nurtem śpiewnym płynie
Wisła.
Tu biały sad jest, czarny węgiel,
tu wszędzie Polska,
tu - Ojczyzna!

Tadeusz Kubiak

WIŚLANA SYRENKA

Wyłynęła z Wisły

Srebrzysta Syrenka.

Miała ogon rybi

ta dziwna panienka.

Nagle zobaczyła

dom u brzegu Wisły.

- Tutaj będę właśnie mieszkać –

powiedziała wszystkim.

- Będę was broniła

tym wiślanym mieczem.

Niech w spokoju rybak łowi,

piekarz chleby piecze.

I tak zamieszkała

Syrenka w Warszawie.

Wczoraj w parku ją widziałem,

jak tańczyła z pawiem.

Jerzy Kierst

ODRA

Odra, Odra,
pierwsza po Wiśle,
najserdeczniej
dziś o niej myślę.

Odra łączy
z morzem Zagłębie -
tam są mewy,
a tutaj - gołębie.

Odrą płyną
barki ze Śląska,
drogą wodną,
długą jak Polska.

Przez Racibórz,
Koźle, Opole
płynie, płynie
z chmurką na czole...

Mija Wrocław,
Głogów, Słubice,
posrebrzając
Polski granice.

Niesie barki
aż do Szczecina
tam gdzie Bałtyk
w wietrze, w bursztynach.

Maria Terlikowska

PIĘKNA JEST WARSZAWA

Piękna jest Warszawa
przy zimowym słońku,
rozdzwoniona dźwiękiem
tramwajowych dzwonków.

Piękna jest Warszawa
o zimowym zmierzchu,
srebrnobiałym śniegiem
przyprószona z wierzchu.

Piękna jest Warszawa
zimą, wiosną, w lecie-
najpiękniejsza w Polsce
Najpiękniejsza w świecie.

Hanna Łochocka

W NASZYM MAŁYM MIASTECZKU

W naszym małym miasteczku
tak jak w dużym – jest wszystko,
sklepy w rynku, apteka,
do kawiarni też blisko.
Jest bar mleczny, boisko,
kino, ogród nad rzeczką...
Przyjedź do nas: polubisz
nasze małe miasteczko.
W naszym mieście są domy
murowane i drzewa,
wiśnie rosną przy domach,
w maju słowik tam śpiewa.
Są tu kręte uliczki,
most nad rzeką piaszczystą.
W naszym mieście jest ładnie,
i zielono, i czysto...

Joanna Białobrzaska

MOJA MAŁA OJCZYZNA

Jest na mapie mała kropka,
ja tu mieszkam, tu mnie spotkasz.
Jakie ciekawie i wesoło
w moim świecie naokoło.
Na podwórku trzy kałuże,
położyły się przy murze,
trzepak bardzo dziś kaprysi -
duży dywan na nim wisi.
Słońce z cieniem gra tu w berka,
pan kominiarz z dachu zerka,
teraz chyba każdy przyzna,
że jest piękna ma Ojczyzna.

Zbigniew Stawecki

NASZE POLSKIE A B C

Już w przedszkolu dzieci wiedzą
Co to Wisła , co to Bałtyk.
Że na Śląsku leży węgiel a znów góry to są Tatry.

Taki polski elementarz ,
Raz zobaczysz i pamiętasz.

Nasze polskie ABC
Każde dziecko o nim wie.
Wchodzi w głowę, wchodzi w serce
jak literka po literce.
Coraz lepiej czytasz je nasze polskie ABC

Kiedy będę taki duży
Jak na przykład są rodzice
z książek , z kina i z podróży
poznam kraju okolice.

Jak zakładka Wisły wstążka,
no a Polska jest jak książka.

Nasze polskie ABC
każde dziecko o nim wie.
Wchodzi w głowę, wchodzi w serce,
jak literka po literce.
Coraz lepiej czytasz je, nasze polskie ABC.

Janusz Laskowski

WARSZAWSKA SYRENKA

Stoi Syrenka nad Wisłą,
słońce w jej włosach zabłysło.
Warszawskie dzieci tu przyszły,
Stanęły nad brzegiem Wisły:

- „Kochamy cię, boś piękna!
Wspaniała i nieulęka!
Bo słońce dla ciebie świeci!”
- tak zaśpiewały jej dzieci.

Rzekła Syrenka im wiele
o walce z nieprzyjacielem,
o dniach ponurych i krwawych,
o odbudowie Warszawy...

- Kochamy cię, boś piękna!
Warszawska i nieulęka!
Jak słońce dla miasta świecisz!”
- tak zaśpiewały jej dzieci.

Wzięły się dzieci za ręce
i zaśpiewały Syrence,
piosenki skoczne warszawskie,
aż słońce sypnęło blaskiem.

Syrence rzuciły kwiecie
na pomnik warszawskie dzieci.

- Kochamy cię, boś piękna!
Warszawska i nieulęka....”